

Taru Haimi
HaltiaLegenda

Haltia Legenda

Kiitokset

Isälleni, äidilleni sekä pikkusiskolleni, sillä ilman perheen suomaa turvaa ja tukea ei tätä kirjaa olisi syntynyt.

Kissalleni Soturille, siitä että autoit jatkamaan, milloin ikinä kohtasinkin vaikeuksia. Sinä elämäni valtias ja sielunkumppanini.

Nykyisille kissoilleni Kajolle ja Valhallalle, jotka jatkoivat Soturin arvokasta työtä.

Ystävälleni Hannelle, häneltä sain paljon ideoita tähän, vaikka hän ei ehkä sitä tiennytkään. Hänen avullaan opin rakastamaan kirjoittamista ja kirjoja.

Ala-asteen opettajalleni Alinalle, joka jaksoi uskoa minuun kuvittajana ja kirjailijana.

Betalukijoilleni Hannelle, Miialle, Yaseminalle, J. K. Wangelille sekä eräälle, joka halusi jäädä nimettömäksi, tärkeästä avusta tehdä tästä kirjasta parempi kuin se ilman apua olisi voinut olla.

Taru Haimi 'KaaoksenKorppi'

Haltia Legenda

© 2020 Taru Haimi 'KaaoksenKorppi'

Kannen suunnittelu: KaaoksenKorppi

Sisuksen taitto: Taru Haimi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4597-7

Omistettu edesmenneelle kissalleni Soturille (niin kuin aina)
ja Hannelle, elämäni mittaiselle ystävälle

*"Ja niin hahmot taas vetävät miekan vyöltään,
kamppailu verinen.
Se kuolkoot, ken ei miekkaansa nopeasti liikkumaan saa,
kenen taito taisteluun ei riitäkään.
Tää kamppailu kahden on.
Vain toinen selvitä voi,
Toinen kuolee ja maa hänet ottaa.
Läpi yön kamppailu jatkuu
ja aamun säteet miekan valoa saa
hohtamaan.
Se kuolkoot, ken jää hetkeksi lepäämään."*

ESINÄYTÖS

Istu lähemmäs kuulemaan minua. Minä olen tarinankertoja, nimetön, mutta minulla on paljon annettavaa teille ja tuleville sukupolville. Voi olla, että olen vanha, mutta olen myös viisas ja ikäni koonnut viestejä maailmalta, vaeltanut paikoissa, josta sinä vain uneksit, nähnyt ihmeitä, joista olet kuullut vain huhuja. Kuule minua, kun kerron.

On olemassa monia legendoja sankareista, jotka ovat pelastaneet maailman, tuoneet voiton kansalleen ja puolustaneet heikkoja. Legendoja aikojen suurista tapahtumista kuten maailman luomisesta ja kaiken elämän synnystä. On olemassa legendoja, jotka ovat kiertäneet suullisina tarinoina suvusta toiseen, ihmiseltä tai muulta olenolta toiselle jopa kasveilta toisille. Ehkä jopa, joilta ja vuorilta toisille. Monet niitä ovat kirjoittaneetkin kirjoihin, paperiliuskoille, kivien pintaan, kaarnaan, tulevien sukupolvien luettavaksi. Ovatko ne kaikki edes totta?

Matkalla tarinat ovat muuttaneet muotoaan, kerronta tapaansa tai vaipuneet unohduksiin, kadonneet jonnekin. Mutta yksi legenda ei tule katoamaan tai muuttumaan ja sen tarinan nimi on:

HaltiaLegenda

Tarina on kirjoitettu tuntemattoman käden toimesta. Jotkut puhuvat jopa jumalolennon kirjoittaneen sen kunnioittaakseen ajan sankareita. Kun joku päättää kertoa sen, se kerrotaan aina samalla tavalla. Sille ei ole toista tapaa kertoa.

Legenda on peräisin Agokamista, kaksipäisestä sudesta, niin kuin olennot maataan nimittävät sillä mantereen osa todella näyttää kaksipäiseltä sudelta kartanpiirtäjien töissä. Aikoinaan legendan tapahtumat koskettivat kaikkia siellä eläviä. Tosin siitä on nyt kauan. Hyvin kauan. Joten jättäkäähän häntäni rauhaan, niin aloitan.

Kylmä tuuli puhalsi pitkin lumen peittämää Syvälaaksoa. Se tunkeutui taloihin mistä vain raosta pääsi. Se kilpaili tulisijojen tulien kanssa, joko voittaen tai häviten, riippuen siitä kuinka talonrakentaja ja asukit olivat varautuneet sellaiseen talveen.

Syvälaakso sijaitsee pohjoisessa. Sen kesät ovat viileitä ja talvet ankaria. Paikalliset ovat tottuneet näihin karuihin olosuhteisiin ja ne, jotka heistä eivät laakson ilmastoa kestä, ovat joko muuttaneet pois tai kuolleet. Näin luonto on muokannut syvälaakson väestä kylmän ja ankaruuden kestävän kansan. Vierailijat eivät jää sinne pitkiksi ajoiksi ja suorastaan karttavat vielä karumpien olojen aluetta Iseä, joka sijaitsee Syvälaaksoakin pohjoisempana. Toisin kuin Isen asukkaat Syvälaakson asukkaat ovat suhteellisen ystävällisiä niille harvoille vierailijoille, jotka sinne ovat tulleet, ehkä kuitenkin hieman sulkeutuneita ja pidättyväisiä. Isestä myös eroten, Syvälaaksossa sentään on jokin aika, jota voi kutsua kesäksi.

Tämä talvi on kuitenkin ollut entistä ankarampi. Aikaisempi kesä on tuottanut huonon sadon, mistä johtuen väki näki nälkää. Tämä on ollut huono vuosi muillekin alueille ja nyt talvi tappoi armotta kaiken

heikon ja huono-onnisen. Se ajoi pedot metsistä hakemaan sen vähän mitä kyläläisillä oli enää jäljellä.

Tämä yö oli Syvälaakson kylmin koko talvena. Tuuli oli voimakas ja lumisade piiskasi aluetta melkein kuin raesade. Se pieksi ulosuskaltavia ja ajoi heidät takaisin turvaan taloihinsa jonkinlaiseen suojaan ja lämpöön. Sisällä sentään pystyi hengittämään vaivatta ilman, että kylmä salpasi hengityksen. Harvat oikeastaan edes uskalsivat edes avata talonsa oven. Väki mielummin pysytteli sisällä kerääntyneinä tulisijojen ympärille taistelemaan tulen pitämiseksi elossa.

Aika-ajoin täysikuu liukui esiin pilvien takaa valaisemaan nuorta kulkijaa, joka kahlasi syvässä hangessa kohti Ikikylän valoja. Kulkija oli hyvin väsynyt kuljettuaan pitkän matkan raivoavassa lumimyrskyssä. Hänen lasittunut katseensa suuntautui kohti kylää, mutta väsymykseltään hän ei juuri jaksanut tuntea helpotusta.

Monta päivää nuori kulkija oli vaeltanut syömättä mitään kulkien kylmässä pakkasessa, johon hänet oli ajettu, johon hänet oli karkotettu vain siksi, ettei hän ollut samanlainen kuin muut. Kukaan ei tiennyt, mistä hän oli alun perin lähtöisin, kuka hän oli ja mihin hän oli menossa. Jälkimmäiseen edes kulkija itse ei tiennyt vastausta ja kahta muuta hän ei halunnut ajatella. Hänellä ei ollut tarkoitusta. Hän vain kulki niin pitkälle kuin jalat kantoivat ja niin pitkälle kuin maata riitti. Hän vain etsi paikkaa, johon joku toivottaisi hänet tervetulleeksi ja sallisi hänen jäädä, mutta ei uskonut, että sellaista asuinsijaa koskaan tulisi löytymään. Hänen tarkoituksensa oli vain kuolla. Miten muutenkaan?

Nuori kulkija pääsi viimein kylän kadulle, joista raju tuulen puuska sammutti viimeisetkin kituuttaneet lyhdyt. Kadulla oli hämärää lukuun ottamatta satunnaista kuunvaloa ja heikkoa valoa ikkunoista verhojen tai muun suojaavan esineen takaa. Hän livahti hetkeksi levähtämään erään talon varjoon suojaan ulvovalta tuulelta ja

kuunvalolta tuntien katkeruutta ajatellessaan kohtaloaan nojatessaan talon seinään silmät kiinni. Hetken hän jopa ajatteli vain jättäytyä nukkumaan siihen, jotta kylmyys voisi lopettaa hänen elämänsä, mutta se ei ollut tehnyt niin koko pitkän matkan aikana. Ei kylmyys hänenlaistaan voinut tappaa, vaikka se ei estänytäkään häntä tuntemasta sitä, vapisemasta ja toivomasta pääsyä johonkin lämpimään.

Äkkiä nuori kulkija havahtui kuulemaan ihmisääniä. Hänen eläinmäiset korvansa värähtivät. Joku yksinäinen ihminen käveli eteenpäin kadulla lumisadetta kiroten. Nuori kulkija ei uskonut tämän olevan aivan selvinpäin tai sitten tämä oli ehkä hullu sillä muutoin kukaan ei lähtisi sellaiseen yöhön talostaan. Mikälie saanut tämän sitten lähtemään uhmaamaan lumimyrskyä, se ei nuorta kulkijaa kiinnostanut. Lähes värittömät silmät vilkaisivat vaivihkaa talon nurkan takaa lähestyvää miestä.

Nuorta kulkijaa vaivasi jano, jota hienoinkaan juoma ei voinut hillitä. Se erosi valtavasti tavallisen väen tuntemasta janosta, jota hänkin joskus tunsi. Tämä kuitenkin oli erilaista, sillä se kuului vain hänen kaltaisilleen. Se pakotti hänet tappamaan vasten omaa tahtoaan. Vaikka hän olikin hetki sitten ajatellut, että hänen pitäisi kuolla, tämä jano kutsui tahdon elää taas takaisin. Hän ei halunnut olla tappaja, mutta tarve elämään pakotti hänet siihen. Hän oli monesti kieltäytynyt tekemästä niin, mutta nyt hän oli jo liian heikko vastustaakseen.

Mies oli nyt lähempänä. Tuuli toi tämän hajun nuorelle kulkijalle ja niin kuin petoeläin, tämä pystyi haistamaan riistansa olevan kohtalaisen nuori, terve miespuolinen ihminen, haisi lievästi alkoholilta, mutta ei niin paljon, etteivätkö tämän ajatukset kulkeneet selkeästi ja askel ollut varma. Tämä haisi lämpimältä ja elävältä. Elämän haju houkutteli nuorta kulkijaa ja sai hänet oudon kiihtymyksen valtaan. Jokainen hänen solunsa tahtoi kiihkeästi elää, vaikka se merkitsikin

toisen olennon elämän lopettamista, mutta kulkija oli nyt petoeläin ja ihmismies vain riistaa.

Odotettuaan hetken kulkija astui esiin talon varjosta miehen eteen. Juuri silloin myös täysikuu vapautui pilviverhosta ja raju tuulenpuuska tempaisi kulkijan risaisen viitan lepattamaan selän taakse, nostaen sen hetkeksi ylös ja jähmettäen silmänräpäyksen ajaksi ilmaan kuin levitetyt lepakon siivet.

Mies nosti katseensa yllättyneenä nuoreen kulkijaan, mutta hän ei osannut paeta. Sääli noissa silmissä, jotka nuori kulkija kohtasi. He kaikki tunsivat sitä kovin erikoista nuorta poikaa, joka seisoi yön kylmyydessä kuulumatta mihinkään rotuun, ollen aivan yksin. Pojan hieman kissamaisten kasvojen poskia pitkin virtasivat katkerat kyynleet, mutta heikkous pakotti hänet tappamaan. Hän ei kuitenkaan ollut suurin uhka.

Niin paljon pahuutta heräsi tuona yönä, jona poika täytti seitsemän täysikuun aikaan ja tappoi ensimmäisen uhrinsa. Niin moni unohduksissa ollut asia palasi. Kukaan ei voinut uskoa, että niin koskaan tulisi käymään. Ne, jotka olivat uinuneet pimeässä unohduksissa. Ne, jotka oli kirottu ja karkotettu tästä maailmasta, heräsivät. Ne tunsivat herransa kutsun suonissaan ja tulisivat kokoamaan voiman, jolle kukaan ei mahtaisi mitään.

Y K S I

Locien, valtias Caranionin poika tai Valkoinen susi, niin kuin monet häntä kutsuivat, antoi tuulen puhaltaa läpi kermavaaleiden hiuksiensa, jotka olivat toiselta puolelta päätä pitkät ja toiselta kynitty lyhyiksi. Nuori haltia antoi katseensa tutkia metsäniittyä, joka aaltoili tuulen kulkiessa läpi hieman jo lakastuneiden kukkien ja kellertävän heinän. Se vain kertoi siitä, että maailma taas lähestyi Valkeaa aikaa. Vielä kuitenkin oli jonkinlaista lämpöä jäljellä.

Valkoinen susi oli haltia mikä tarkoitti kevyttä ja siroa rakennetta ja hieman suippoja korvia. Se tarkoitti paljon muutakin. Locienin kansan kohdalla se tarkoitti lyhyempää vartta ja itse Locienin kohdalla vielä alamittaista muiden nähden.

Locien ei ollut niityllä yksin. Hänen soturiystävänsä oli mukana. Tuo tummatukkainen vanhempi haltia, Sildarion, soi hänelle virnistyksen ennen kuin laskeutui alas kyyryyn ja vetäisi hänetkin alas heinikon sekaan.

"Minä en nähnyt siellä mitään", Locien huomautti

"Ei siellä vielä olekaan mitään. Ole kärsivällinen."

"Miten me näemme mitään tämän heinän takaa?" Locien liikahteli hieman sürrellen panoa jalalta toiselle ja yrittäen kurkistaa

heinien taakse. Sildarion piti kiskaista hänet uudelleen alas. "Emmekö voi vain metsästää susien kanssa?"

"Sudetkaan eivät ryntää päätä pahkaa ympäriinsä, kun koettavat paikantaa saaliinsa. Tosin nyt kun olet jo ehtinyt valittaa varsin kuuluvasti, niin tuskin tänne mikään enää tulee", Sildarion huokaisi, mutta kun Locien antoi syvän vihreiden silmiensä kohdata ystävänsä, ei hän nähnyt tämän kirkkaan sinisissä silmissä ärtymystä. Enemminkin ne tuikahtivat hyväntahtoisesti. Älykkäät silmät, mutta aika ei ollut poistanut niistä hyväntahtoisia ilkeäkurisuutta.

"Joo, mutta susien kanssa on mahtavampaa."

"Jokainen haltianuori haluaa metsästää susien kanssa, mutta kai sinä muistat mitä metsästysmestari sanoi?" Sildarion tönäisi hieman prinssinsä käsivartta.

"Emme voi aina tehdä niin. Se ei ole luonnonolentojen kannalta hyväksi", Locien luetteli ja väänsi suunsa sitten mutruun. "Olisimme edes voineet tuoda hevoset tänne."

"Haluatko harjoitella kunnollista metsästystä, sinä ylivilkas prinssini, vai et?" Locien ei vastannut siihen tietäen, että paras vastaus oli kuitenkin pysyä hiljaa. He olivat varmasti pelottaneet jo kaikki riistaeläimet niityltä karkuun.

Valkoinen susi mietti yhä, miten he näkisivät mitään heinien seasta. Hän koetti myös kertoa itselleen, että hänen pitäisi pysyä paikoillaan ja hengittää hiljaa, jotta tuuli en kantaisi sitä eläintenkorviin. Kyllä hän nyt jotain muisti metsästyksen opeista!

Locien vilkaisi Sildarioniin, joka olin hänen vierellään aistit valppaina kuin vaaniva susi. Hänen ajatuksensa olivat lopulta kaikkialla muualla paitsi metsästyksessä. He olivat Sildarionin kanssa tunteneet toisensa Locienin syntymästä alkaen ja silti nuori haltia ei tiennyt, kuinka

paljon vanhempi hänen ystävänsä oli. Locien itse oli pelkkä pahainen lapsi.

Äkkiä jokin risahti heinien seassa heistä eteenpäin ja Locien muisti ainakin yhden metsästysviisauden lisää. Näkö ei ollut kaikki kaikessa vaan piti osata kuulla, haistaa ja tuntea. Samalla hän unohti jotain tärkeää ja liikahti, jolloin pelästynyt kaniini ampaisi saman tien toiseen suuntaan.

"Samperi!" Locien manasi ja kuristi kulmiaan, mutta riista ei palaisi enää paikalle. Sildarion nauroi hänelle ja nousi seisomaan.

"No tuon jälkeen tuskin edes hiiri astuu jalallaan tänne", vanhempi haltia totesi sitten hilpeästi.

Locien nousi myös seisomaan. "Ehkä olisi sittenkin pitänyt jäädä sitomaan kirjoja. Kuvittele, että äitini halusi siitä minulle uuden harrastuksen!"

"Sinun sirot sormesi sopivat siihen ja teet niistä aika kauniita."

"Mutta mieluummin harjoittelisin lisää miekkailua sinun kanssasi. Minä vannon, että..." Locien yllättyi hiljaiseksi, kun Sildarion äkkiä kohotti sormensa hiljaisuuden merkiksi.

Tuuli puhalsi yllä ja heinät kahisivat, mutta linnut eivät laulaneet eivätkä pienet eläimet nakertaneet kasvustossa.

"Kai se voi olla jokin peto?" Locien kysyi.

"Mikään peto ei haise tuolta", Sildarion huomautti valppaana. Hymy oli kadonnut tämän huulilta, vaikka suupielet olivatkin ikuisesti kaartuneina hieman ylöspäin.

Locien tajusi silloin, ettei ollut käyttänyt kaikkia aistejaan eikä hän aivan heti tavoittanut sitä hajua, jonka Sildarion oli huomannut.

Kuitenkin hitaasti se leijui hänenkin suuntaansa. Ensin hyvin laimeana kuin saattaisi olla harhaa, mutta kun sen aiheuttaja lähestyi heitä, se kasvoi kuvottavaksi löyhkäksi, jossa oli veren lisäksi mätää ja myrkyä.

He eivät nähneet sitä vielä sillä olento ei ollut astunut niitylle.

Locien liikehti hieman. Hän tunsu halua juosta karkuun.

"Hitaasti", Sildarion kuiskasi ja he lähtivät kulkemaan hiippaillen pois päin siitä. Locien kulki edellä ja Sildarion perässä.

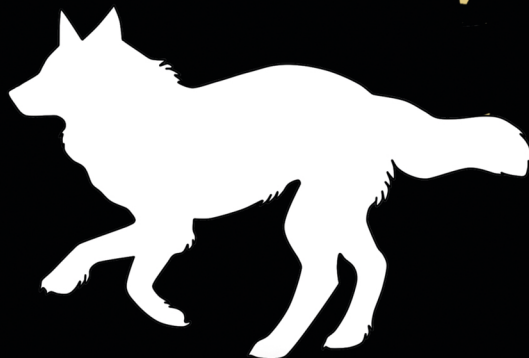
He pääsivät ikivanhan metsän rajaan, kun terävä räikäisy repi ilmaa. Locien ampaisi liikkeelle eikä jättänyt Sildarionille muuta mahdollisuutta kuin lähteä juoksuun myös.

Locien juoksi veren kohisten korvissaan ja tuntien sydämensä hakkaavan rajusti kylkiluitaan vasten rinnassaan. Jossain vaiheessa hän tajusi Sildarion juoksevan muutaman askeleen edellään johdattaen heitä synkimpiin sokkeloihin jotta he voisivat karistaa kannoiltaan sen, mikä olento se olikaan.

He uskoivat metsää, jossa heidän kansansa oli asunut varmasti kaiken alusta lähtien. He huolehtivat metsästä ja metsä huolehti heistä ja antoi heille kodin.

Celeonin metsä oli suuri ja vanha, eivätkä ihmiset tai monet muutkaan olennot, jotka sinne eivät kuulu, halunneet astua sen kätköihin. Monet muut haltiakansatkaan eivät sinne mielellään tulleet. Se oli koti vain heille, celeoneille tai celeonien haltioille, niin kuin kaikki heidän kansaansa kutsuivat.

Epätietoisuus oli kuitenkin pahinta. Lopulta Locien sai siitä tarpeekseen. Hän vilkaisi olkansa ylitse taakseen. Tuuli heilautti pitkät hiuksensa hänen kasvoilleen eikä hän ensin pystynyt näkemään, mikä pimeydestä juoksi heitä kohti. Ei, hän ei voinut sitä muutenkaan nähdä,

Tämä tarina tapahtuu Unessa, mutta se ei tee siitä
yhtään sen epätodellisempaa.

Nuori haltia, jota kutsutaan Valkoiseksi sudeksi,
Hänen uskollinen soturinsa.

Ihmissoturi, joka elää isänsä varjossa,
Metsästyskissa kumppaninaan.

Nuorukainen, joka tahtoo jumalaksi.

Haltia, joka on pahojen vammauttama.

Ja heidät valinnut salakansojen kaksikko.

Unohtamatta häntä, joka on avain Unen porttiin.

Juuri heidän kaikkien on pysäytettävä hullu puolijumala,
joka koettaa murtautua kansoineen Unesta.